

τῆς ἀσθενείας τοῦ ὁποίου δὲ ἠμποροῦμεν νὰ εὐρωμεν τὴν αἰτίαν, λέγομεν ἀπλῶς ὅτι ἐκρουλόγησε καὶ οὕτως ἔχομεν πρόχειρον τὸ καθησυχαστικὸν τῆς συνειδήσεώς μας φάρμακον.

Ὅπως δὲ ἡμποροῦμεν ν' ἀρνηθῶμεν, ὅτι πολλαὶ ἀσθένειαι καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ἢ συνάγχη ἀναφαινόνται ἐν καιρῷ μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀπὸ τοῦ θερμοῦ εἰς τὸ ψυχρὸν, ὅτε τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα τοῦ ὑμένοσ τῆς ρινὸς καὶ τῶν βρόγχων συστέλλονται καὶ ἐπέρχονται τοπικαὶ συμφορήσεις τοῦ αἵματος εἰς διάφορα τοῦ σώματος ὄργανα.

Τοῦτο παρατηρεῖται συχνά, ὡς αἰματὶς μάλιστα προσβληθῶμεν ἀπὸ τὸ λεγόμενον ρεῦμα τοῦ ἀέρος. Δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἐὰν εὐρισκώμεθα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐνὸς πλοίου καὶ ὁ ἀὴρ μᾶς προσβῆλλῃ πανταχόθεν ὀρητικὸς, ἢ ἐὰν καθήμεθα ἀναπαυτικῶς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ μας καὶ ἀναγινώσκωμεν τὰ *Εἰδήμια* τοῦ Θεοκρίτου, ἢ τὸν *Ρωμῆον* τοῦ Σουρῆ, ἐνῶ ὁξὺ ἐρχεται καθ' ἡμῶν τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κλειδωνιάς. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει οὐδὲν θὰ πάθωμεν ἐκ τοῦ πολλοῦ ἀέρος, ἐπειδὴ τὸ σῶμά μας χωρὶς ἡμεῖς νὰ τὸ γνωρίζωμεν, ἔλαβε τὰ μέτρα του, ὅπως μὴ χάσῃ παρὰ πολλὴν θερμότητα· ἀλλ' ὅταν ἐγερθῶμεν τῆς ἀναπαυτικῆς ἔδρας, θὰ παρατηρήσωμεν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν τὰ ἴχνη τῆς λαθραίας προσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος κατέλαβεν ἡμᾶς καὶ τὸ σῶμά μας ἀπαρασκευάστους.

Ἄλλ' ὡσηδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἔντασις τοῦ ρεῦματος τοῦ ἀέρος, πάλιν, νομίζομεν, δὲν θὰ ἤρκει, αὐτὴ καὶ μόνη, νὰ προκαλέσῃ ἐκρυθμον κατάστασιν, διαρκούσαν πολλὰς ἡμέρας καὶ ἑβδομάδας ὀλοκλήρους. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἄλλο τι συγχρόνως, ἐκτὸς τῆς στιγμιαίας ἐκείνης ἀποψύξεως, τὸ ὁποῖον νὰ μένῃ ἐπὶ τῆς βλεννογόνου μεμβράνης καὶ νὰ τὴν ἐρεθίσῃ διαρκῶς. Αὐτὸ τὸ ἄλλο εἶνε τὰ μικροβία, τὰ ὁποῖα εὐρίσκουν τόπον νὰ καθήσουν ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει, καιροφυλακτοῦντα καὶ περιμένοντα τὴν ἔλευσιν τοῦ φθινοπώρου.

Ἡ σοφία τοῦ λαοῦ προέτρεξε τῆς ἐπιστήμης καὶ εὐρεν, ὅτι ἡ συνάγχη εἶνε κολλητικὴ ἀσθένεια, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συνέβαιεν ἐὰν δὲν ὑπῆρχον μικροβία εἰς τὸ μέσον.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλο τι μαρτυρεῖ ἀκόμη περὶ τῆς ἐκ μικροβίων καταγωγῆς τῆς συνάγχης, καὶ τοῦτο εἶνε ἡ βαθμιαία αὐτῆς ἐξάπλωσις εἰς τὸν ὑμένα τῶν πηλοσχωρῶν ὀργάνων, τοῦ φάρυγγος, τοῦ λάρυγγος, τῶν βρόγχων κτλ., προσέτι δὲ καὶ ἡ πρό τινων ἐτῶν γενομένη ἀνακάλυψις τοῦ μικροβίου, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν περιπνευμονίαν.

Καὶ αὐτὴ ἡ τελευταία ἀσθένεια, ἡ τὸσον σοβαρὰ καὶ ἐπικίνδυνος, ἐπιπολάζει τὸ φθινόπωρον καὶ τὸ ἔαρ, κατ' ἐκείνας δηλαδὴ τὰς ὥρας τοῦ

ἔτους, καθ' ὅς συμβαίνουν αἱ περισσότεραι μεταβολαὶ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ὁ ἀὴρ πολλάκις εἶνε ψυχρὸς καὶ ὑγρὸς.

Ἐκτὸς τῆς περιπνευμονίας, συνήθεις κατὰ τὸ φθινόπωρον εἶνε καὶ αἱ διάφοροι λαρυγγίτιδες καὶ αἱ φλεγμοναὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, αἱ ὁποῖαι, διὰ τὰ παιδία μάλιστα, ἠμποροῦν ν' ἀποθῶσι καὶ λίαν ἐπικίνδυνον.

Καὶ πρὸς θεραπείαν μὲν τῶν ἀσθενειῶν τοῦ πνεύμονος καὶ τῶν βρόγχων οἱ πάσχοντες πρέπει νὰ προστρέχουν εἰς τὸν ἰατρόν, πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ ἀπὸ τῆς συνάγχης τοὺς συμβουλευόμεν νὰ εἰσπνέωσι τοὺς ἀτμοὺς μίγματος οἰνοπνεύματος καὶ φανικῆς ὀξείας (ἀνά 10) καὶ διαλύσεως καυστικῆς ἀμμωνίας (5). Πῶς δὲ πρέπει νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ τὰς παθήσεις ταύτας, ὡς καὶ ἀπὸ τὰς τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, κάλλιον ἡμῶν θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ ἰατρός, τὸν ὁποῖον ἠθέλον ἐκαστος κατ' ἴδιαν συμβουλευθῆ, καλὸν εἶνε ὅμως πάντοτε νὰ σκληραγωγῶσι τὰ εὐπρόσβλητα ταῦτα μέρη καὶ τοῦτο κατορθοῦται ἐν μέρει διὰ ψυχρῶν πλύσεων τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ στήθους καθ' ἐκάστην ἑσπέραν.

Θ. Χ. ΦΛΩΡΑΣ

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΑΒΙ

Τὸ κουνάβι πηδῶντας ἀπὸ κλαδί 'ς ἐκ κλαδί ἔπεσε μὴν ἡμέρα 'ς ἓνα κοιμισμένο λύκο.

Ὁ λύκος τάρπαξε κ' ἤθελε νὰ τὸ φάῃ.

Τὸ κουνάβι τὸν παρακάλεσε νὰ τάπολύσῃ.

— Καλὰ, λέει ὁ λύκος, θὰ σ' ἀπολύσω μὲ τὴ συμφωνία πῶς θὰ μοῦ πῆς γιατί ἔσεῖς τὰ κουνάβια εἰστε πάντα ἔτσι χαρούμενα. Ἐγὼ ἔχω παντοτεινὴ πληξί καὶ σὰς βλέπω μ' ἀπορία τοῦ παίζετε καὶ χοροπηδᾶτε ὀλοένα.

Τὸ κουνάβι τ' ἀποκρίθηκε :

— Σὲ φοβοῦμαι, δὲ ξεθαρρεύομαι νὰ μιλήσω· ἀρσέμε νὰ σκαλώσω 'πάνω 'ς ἓνα κλωνάρι καὶ θὰ σ' τὸ 'πῶ.

Ὁ λύκος τάρπαξε.

Τὸ κουνάβι σκάλωσε 'ς τὸ δέντρο κ' ἀπὸ 'κεῖ 'πάνω τοῦ εἶπε :

— Ἐχεις παντοτεινὴ πληξί, γιατί εἶσαι κακὸς κ' ἡ ἀπονία ξεραίνει τὴν καρδίαν. Ἐμεῖς εἴμαστε χαρούμενα, γιατί ἔχομε καλὴ καρδίαν καὶ δὲν κάνομε κακὸ 'ς ἐκ κανένα.

Ἡ ΚΑΛΗΤΕΡΗ ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἐνας ἔμπορος εἶχε δύο γυιοὺς· ὁ μεγαλύτερος ἦτον ὁ περὶ ἀγαπημένος τοῦ πατέρα καὶ 'ς αὐτὸν μελετοῦσε νὰ φάσῃ ὅλη τὴν κληρονομίαν.

Ἡ μάνα, ποῦ θλίβουνταν γιὰ τ' ἄδικο, παρακάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ μὴ φανερώσῃ 'ς τὰ παιδιά τὸ σκοπὸ τοῦ. Ἦθελε νὰ καταφέρῃ νὰ κἀνῃ ἴσια τῇ μοῖρα τῶν δυῶ ὁ ἔμπορος τὴν ἄκουσε καὶ δὲν φανέρωσε τίποτε.

Μιὰ 'μέρα ἡ μάνα ἦτον καθισμένη 'ς τὸ παρὰθύρι κ' ἐκλαιγε· περᾶ ἕνας χατζῆς καὶ τί ρώτᾷ τὸ γιὰτί.

— Πῶς νὰ μὴν κλαίω; τὰποκρίνεται· ἐγὼ ἀγαπῶ ὅμοια καὶ τοὺς δυὸ γιουίς μου, κ' ὁ ἄνδρας μου θέλει νὰ φῆσῃ ἔξω ἀπ' τὴν κληρονομία τὸ δεῦτερο γιὰ χάρι τοῦ πρώτου. Παρακάλεσα τὸν ἄνδρα μου νὰ μὴν τοὺς φανερώσῃ τίποτε, ἐλπίζοντας νὰῦρω τρόπο ποῦ νὰ μὴν ἔρθῃ ζημιὰ 'ς ἐ κανέναν· μὰ τοῦ κάκου, τίποτε δὲν βρῖσκω καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κἀνω.

— Εὐκόλη δουλειά, λέει ὁ χατζῆς· σύρε νὰ φανερώσῃς 'ς τὰ παιδιά σου πῶς ὁ μεγαλύτερος θὰ πάρῃ ὅλην τὴν κληρονομία μὲ ζημιὰ τοῦ μικρότερου. Ὁ μικρότερος δὲν θὰ πάρῃ τίποτε καὶ πάλι θὰ γένουν πλούσιοι κ' ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλλος.

Ἄμα ὁ δεῦτερος γιουὶς ἔμαθε πῶς δὲν ἔχει τίποτε νὰ προσμένῃ, ἐξενιτεύθηκε κ' ἐσπούδαξε 'ς τὰ ξένα γράμματα καὶ τέχναις. Ὁ πρώτος ξέροντας πῶς εἶνε πλούσιος ἔμεινε 'ς τὸ πλάϊ τοῦ πατέρα καὶ δὲν ἐσπούδαξε τίποτε.

Σὰν πέθαν' ὁ γέρος, ὁ μέγας γιουὶς ἀνήξερρος σὲ κάθε τι σκόρπισε ὅλα του τὰ καλὰ, κ' ὁ μικρὸς ἐπλούτισε 'ς τὰ ξένα. Δ*

ΑΙΣΜΑΤΙΑ

Α'.

Ἄνιαρὰ γαλήνη περιβάλλει
τοῦ βίου μου τὸ ταξιδεῖον πλοῖον·
ἀπλοῦται γύρω μου ἄνευ ὁρίων
ὄριοντος μονότονος ἀγκάλῃ.

Ἄλλ' ἀφῆνης ζέφυρος γλυκίς μου ψάλλει
καὶ περιχέει ἄρωμα μεθῶν·
κολποῦται χαρῆντος τὸ ἱστῖον·
ἐρατεινὴ ἀκτὴ ἐμπρός μου θάλλει.

Πρὸς τὴν καρδίαν μου εὐῶδες ρεῦμα
αἰσθημάτων ἀρρήτου συνοθεῖται·
μὲ περιίπταται εἰκὼν γλυκεία.

Πνέε οὐράνιον ἀγάπης πνεῦμα!
καὶ κατιγίς ἐάν ἐπαπειλῆται,
νὰ μάχεται εἰξεύρει ἡ καρδία.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ μεγαλύτερον θαῦμα τοῦ ἔρωτος εἶνε ὅτι θεοραπεύει τὴν φιλαρέσκειαν.

Εἶφος τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ γλῶσσα.

Ἄλλοίμονον εἰς τὰς γυναῖκας ἂν ἦσαν πεπλασμένοι ὑπὸ τῆς φύσεως, ὅπως μεταπλάττονται ὑπὸ τοῦ συρμού.

Ἄγαπᾶ τις ὀλίγον ὅταν δύναται νὰ εἴπῃ πόσον ἀγαπᾶ.

Πᾶν μέγα πάθος οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐλπίς παραπεταμένη.

Εἰς ἄνδρα ἔχοντα πνεῦμα ἀρμόζει γυνὴ ἔχουσα καρδίαν—εἶνε πολλὰ δύο πνεύματα ἐντὸς ἐνὸς οἴκου.

Ὁ ἔρωσ ὁμοιάζει μὲ τὰς ἐπιδημίας, ὅσον περισσότερο τὸν φοβεῖται τις, τόσον εὐκολώτερον προσβάλλεται.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πλησίον τοῦ παλατιοῦ τοῦ Βέργ, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς βαυαρικῆς λίμνης ὅπου ἐπίνιγη τῇ 13 Ἰουνίου 1886 ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Β'. τῆς Βαυαρίας, ἰδρυθῆσεται μνημεῖον κατὰ παραγγελίαν τοῦ νῦν ἀντιβασιλέως φιλοτεχνηθέν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶνε στήλη ὀκτάπλευρος ἐκ σουηδικοῦ γρανίτου, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ ἐσταυρωμένος καὶ λυχνία ἐν ἣ καίει τὸ ἀσβεστον πῦρ. Ἐφ' ἐκάστης τῶν πλευρῶν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή: « 13 Ἰουνίου 1886 ». Ἐν ἀρχῇ ἐγένετο σκέψις ὅπως ἡ στήλη ἰδρυθῆ ἐντὸς τῆς λίμνης καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἀνευρέθη τὸ πτώμα τοῦ Λουδοβίκου καὶ τὸ τοῦ ἱατροῦ του· ἀλλὰ κατόπιν ἀπεφασίσθη νὰ στηθῇ αὐτὴ ἐν τῇ ὄχθῃ.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεάτρου τινὸς τῆς Νέας Ὑόρκης παριστάνεται νῦν μέγα μελόδραμα, ἐν τῷ ὁποίῳ μία τῶν κυριωτάτων σκηνῶν εἶνε ἡ λήστευσις χρηματοκιβωτίου. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου εἰσάγων νεωτερισμὸν παραδοξότατον, ἀνέθεσε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σκηνῆς ταύτης οὐχὶ εἰς ἠθοποιούς ἀλλὰ εἰς ἀληθεῖς. . . κλέπτας, πρὸ μικροῦ ἀπολυθέντας τῶν φυλακῶν. Εἶνε δὲ οὗτοι εἰδικοί εἰς τὸ διαρρηγνύειν χρηματοκιβώτια καὶ παριστάνουσιν οὐχὶ παίζοντες ἀλλὰ σπουδάζοντες. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔχουσιν ὅλα τὰ ἐργαλεῖά των καὶ πρόκειται πράγματι νὰ διαρρήξωσιν ἀληθῆς χρηματοκιβώτιον ἰσχυρότατον. Καθ' ἐσπέραν λοιπὸν χρειάζεταιαι καὶ νέον χρηματοκιβώτιον, διότι καὶ ἂν δὲν διαρρηχθῆ, ἀλλὰ φθίρεται ἐκεῖνο ἐφ' οὗ ἀπαξ ἔγεινεν ἀπόπειρα. Ἀλλὰ τὰ χρηματοκιβώτια ταῦτα δὲν στοιχίζουσι τίποτε εἰς